

»EN HRIBČEK BOM KUPIL,...«

Jesensko romanje na Gorco 19 oktobra 2024

Leto se počasi preveša v zadnji svoj koledarski del. Že je tu oktober in z njim praznik vseh vinogradnikov, saj je prav pred vrati sveti Martin, tisti svetnik, ki ima to moč, da iz mošta naredi vino. Ja, naše društvo ŠmaR ima za ta jesenski del leta še posebej prijetno doživetje, saj skupaj združimo prijetno vožnjo in malce še vedno preizkusimo svoj korak. Letos smo se namenili tja, kjer je na gričkih opaziti nasade trte, ki že kaže svoje pravljico jesenske barve in se pripravlja na zaslužen počitek. Celo leto je namreč vpijala sončne žarke in njih toploto pošiljala v svoj sad- grozd.

Matjaž in Sebastijan sta za letos odločila, da nas pot popelje na Štajersko. Jutro ni obetalo posebno lepega vremena. Pa kaj bi se vedno obračali in se izgovarjali na vreme. Vreme je vedno lepo, če je v naših srcih prijetno, naj si je dež ali sije sonce. Pred žirovskim župniščem smo se počasi zbirali dogodivščine željni romarji. 26 nas je bilo. Jutro je bilo kot nalašč še za kako kitico manjkajočega spanca tja do Škofje Loke. Pridružila sta se nam še Marjan in njegova žena in krenili smo proti naši prvi postaji. Med vožnjo nam je Sebastijan na kratko predstavil našo pot, ki se bo najprej za trenutek ustavila na počivališču Lukovica, saj kavica je prava tekočina za začetek dneva. Po popiti kavici se je tudi jezik nekoliko razvezal in kramljanje na avtobusu je bil prijeten sopotnik vožnje. Pot nas je najprej pripeljala do Pobrežja. Tam nas je že čakal tamkajšnji župnik Stanko Praznik. Očarani smo bili nad zanimivo podobo pobreške cerkve svete Marije Matere Cerkve. Le-ta je dokaj nova in tudi njena gradnja daje podobo časa, v katerem je bila oz. je zidana. Sezidana je bila namreč leta 1995. Njena končna podoba še ni čisto dokončana. Notranjost spominja bolj na veličastno dvorano. Oltarji so delo čeških mojstrov, prav tako tudi okenski vitraži, ki dajejo notranjosti poseben čar. Pročelje cerkve krasi prekrasen Rupnikov mozaik, ki ga mimoidoči ne more prezreti. Gospod župnik je posebej za nas daroval sveto mašo. Po maši si je vzel čas in nas v besedi popeljal skozi zgodovino današnje pobreške župnije in nam povedal marsikaj tudi o današnjem verskem utripu v župniji. To ni vedno spodbudno, saj je na primer pri verouku le malo otrok v primerjavi s preteklimi leti. Vedno pa tli v župniku upanje, da bo nekoč bolje, zato se je tudi lotil tako velikega projekta kot je izgradnja cerkve. Po maši smo pot nadaljevali na bližnje pokopališče, kjer smo si ogledali grob Cvetane Priol, kandidatke za blaženo. S Pobrežja smo nato pot peš nadaljevali proti Malečniku. Iz zaoblakov je sramežljivo kukalo sonce in dokazovalo, da še obstaja in deli svoje žarke. Reka Drava je kazala svojo mogočnost in moč. Naš korak je bil lahkoten, saj je bila pot kratka in prav kmalu smo prispeli do cerkve Svetega Petra v Malečniku. Po želodčkih je že malce krulilo, zato smo se okrepčali s priboljški iz nahrbtnikov, nato pa nas je sprejel prijazen in izjemno razgledan tamkajšnji vodič. Z njim smo se sprehodili do cerkve, kjer nam je predstavil malečniško cerkev in njeno bogato zgodovino ter izjemno notranjo podobo. Cerkev krasijo prelepe poslikave, bogato okrašeni oltarji, saj je to pravi štajerski baročni biser. Pod oltarjem so relikvije rimskega mučenca Favstina. Posebna zanimivost pa so katakombe pod cerkvijo, kjer so pokopani nekateri župniki in posebej zaslužni ljudje. V katakombah že nekaj let na praznik vernih duš, 2. novembra, župnik Sebastijan Valentan daruje sveto mašo. V vitrini na steni katakomb pa so shranjena okostja. Izčrpnem predavanju je sledil kratek vzpon do razgledne točke, prelepe cerkvice na Gorci. Mimo 14 kapelic križevega pota smo se povzpeli do Marijine romarske cerkvice. Da so razgledi čudoviti, ne gre prezreti. Vinske gorice, mogočna Drava in neskončnost, vsega je videlo naše oko. Tja so že od nekdaj radi romali romarji in mnoge njihove prošnje so bile tudi uslišane. Cerkvici na Gorci je nedavno papež podelil dar popolnega odpustka, ki ga prejmejo tisti, ki poromajo k njej. Na levi strani oltarja so v majhni vitrini shranjene relikvije blaženega Antona Martina Slomška.

Naša ušesa so ta dan bila deležna mnogih čudovitih besed iz ust gostiteljev. Vsakemu od njih gre zahvala, saj tako spoznavamo našo preljub domovino, ki v svojih nedrjih skriva lepote, čudovitosti in bogastvo. Franci nas je z avtobusom že čakal na parkirišču, da nas popelje tja, kjer se človek še telesno okrepča. Duševne hrane je bilo za ta dan zadosti. Med vožnjo smo lahko opazovali lepote jesenske narave, saj srce zaigra ob pogledu na zlato obarvano trto, ki je še pred kratkim nosila žlahtni sad. Pri Bračkovih nas je pričakala gospodinja, omamne dišave pa so nakazovale, da lačni od tu ne bomo šli.

Klobasa, zelje in še kaj,

to za lačne pravi je raj.

Za konec pa še kava in sladica,

od vinca po bila so rdeča lica.

Čakala nas je še vožnja proti domu. Spet se je pokazala moč najvišjega, saj je nam namenil lep sončen dan na našem romanju. Po nekaj kilometrih vožnje je začel rositi dež. Pa kaj zato, saj smo pod streho! Da nas je vožnja prijetno uspavala, ne gre izgubljati besed. Tišina, le brnenje avtobusa in tiha glasba. Vtisi so bili vsekakor za zapisat v dnevnik. Še eno, spoznanj polno romanje se je bližalo koncu. Matjaž in Sebastijan sta se zahvalila za udeležbo, romarji pa smo vsak pri sebi strnili vtise, ki so bili preprosto lepi. Če pa se že peljemo s prekrasnih štajerskih koncev, ne moremo mimo Trojan, kje naj bi bila nekoč meja med Kranjsko in Štajersko. Na meji se je pa treba ustaviti, kajne. A ne zaradi carine, pač pa zaradi povsod znanih trojanskih oooogromnih krofih. Avtobus je napolnil vonj po tej ocvrti sladici, ki je marsikomu dražil brbončice, čeprav zaradi obilnega kosila v želodcih prostora zanje več ni bilo. Še nekaj kilometrov nas je ločilo od doma, noč je zastrla poglede skozi okna, zato smo raje namenili besedico ali dve našim soromarjem. Najprej smo lahko noč rekli Marjanu in spremljevalki, nato pa po poljanski dolini v žirovsko kotlino domov. Še besede slovesa smo si izrekli in zaključili prelepo, doživetij polno soboto. Kaj bi želeli še več? Dobra družba, prijetni gostitelji, spretni in varne vožnje vaje naš šofer Franci ter vsi, ki smo ta dan spleтали romarski venček. Hvala vsem in vsakemu posebej za kamenček v našem ŠmaRskem mozaiku. Kako lepo se dopolnjuje slika, ki jo gradimo. Sedaj pa že čakamo, da bo sveti Martin pričaral vino in njegov blagoslov tako, kot že leta do sedaj. Takrat se spet snidemo. Tisti, ki od tam zgoraj gleda na nas in Marija, ki nas varno vodi pa bosta poskrbela, da se zagotovo še velikokrat srečamo in doživimo kaj prijetnega. Srečno do tedaj!

Žiri, oktober 2024

Metka Bogataj

